

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

סופרי המלך

הרב אברהם גרליצקי

לעוד יותר התמדה ושקידה בלימוד, ולהנהגה כיאות לתלמיד הישיבה הקדושה 'תומכי תמימים'."

מעניין לציין שהמכתב היה מלא בתיקונים. הוא הוקלד במכונת כתיבה בידי אחד ממזכירי הרבי, בלשון הקודש, ונכתב בניסוח רשמי - בגוף שלישי - כנהוג בדרך כלל במכתבים מסוג זה. אולם, הרבי עבר על המכתב כולו ותיקן בעט את כל אותם המקומות לגוף שני, המקובל יותר: במקום "יבקש את אביו", שינה הרבי "תבקש את אביך", וכן הלאה.

כמה שנים לאחר מכן, עזבתי את מונטריאל כדי ללמוד בישיבה בניוארק, ניו ג'רזי, ולאחר מכן, בגיל שש עשרה, עברתי ללמוד בישיבה המרכזית ב-770. בינתיים, אבי במונטריאל ביקש לדעת מהמתרחש בניו יורק, ומה הרבי אומר בהתוועדויות. באותם ימים, לפני המצאת מכשיר הפקס ואפילו לפני קלטות השמע, אנשים היו מתוודעים לדברים הללו רק באמצעות הדואר. לכן, אבי ובהמשך גם גיסי בירושלים ועוד כמה חברים שהתגוררו מחוץ לניו יורק, עודדו אותי להתחיל לכתוב.

בשנת תשכ"ה (1965) התחלתי לכתוב מכתבים פרטיים לאבי, שבהם תיארתי את המתרחש ב-770. למשל, אני זוכר שכתבתי לו על אמירת הסליחות המיוחדת במינה שהייתה באותה שנה בתענית עשרה בטבת. הרבי היה שליח ציבור, ובכה מרה לכל אורך הסליחות.

אך בשנה שלאחר מכן, זה החל להפוך למשהו רשמי יותר. "אם כבר אתה כותב סיכומים משיחות הרבי", הציע לי ר' בצ'ע שמטוב, מזקני החסידים, "מדוע שלא תעשה זאת כך שכולם יוכלו ללמוד אותן?"

בכל פעם שהתקיימה התוועדות בשבת או באחד החגים - כאשר אין אפשרות להקליט - היה החסיד הנודע ר' יואל כהן חוזר במוצאי השבת או החג על השיחות מזיכרונו. מעמד זה כונה "חזרה", ואני הייתי יושב בסמוך ומסכם בכתב, תוך כדי הקשבה לדבריו. מאוחר יותר, בפנימייה שלנו - ששכנה מעל לחנות הדגים של רסקין - היינו מתאספים במטבח כמה בחורי ישיבה - נתן וולף, לייבל שפירא, אברהם לויטנסקי ואחרים - והיינו חוזרים פעם נוספת על תוכן ההתוועדות.

<<

הפעם הראשונה שבה כתבתי לרבי הייתה לפני יום הולדתו השנים עשר. קהילת חב"ד במונטריאל, בה גדלתי בשנות תש"י (1950), נהגה להתארגן לנסיעה משותפת לניו יורק מספר פעמים בשנה כדי לראות את הרבי, ולהיכנס ליחידות. הייתי מצטרף אל הנסיעות הללו, אך בשנת תש"כ (1960), סמוך למועד שבו מלאו לי שנים עשרה שנה, החלטתי לפנות אל הרבי ישירות ולבקש את ברכתו.

בתשובתו, ציין הרבי ששנים עשרה הוא הגיל של "מופלא [הסמוך] לאיש". מונח הלכתי המתייחס לנער שמלאו לו שנים עשרה שנה, אשר - חרף העובדה שטרם הגיע לגדר "בר מצווה" המחויב בכל המצוות - נחשב הוא ככשיר לנדרים והקדשות. בהנחה שהוא מודע למשמעות מעשיו ואמירותיו, נדריו נחשבים כקבילים ומחייבים בדיוק כמו של אדם בוגר. "ותבקש את אביך שי", וכן את ראש הישיבה שלך שי', להסבירך הענין של 'מופלא לאיש', והאחריות הנוספת על ידי זה", כתב הרבי.

"ותקוותי", המשיך הרבי, "שזה יוסיף אצלך רצון וחפץ

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונו.

לאחר מכן הייתי נשאר ער בימי ראשון עמוק אל תוך הלילה כדי להקליד את הדברים במכונת כתיבה.

בסופו של דבר היה בידינו תמלול של ההתוועדות - המכונה "הנחה" - בשפת המקור, יידיש. הרב זאב כץ, ששלט היטב בשפה, היה מגיה את הדברים, ואנחנו היינו מוסיפים מראי מקומות. בהתחלה היינו מכניסים למכונת הכתיבה עשרים גיליונות של נייר דקיק (המכונה "נייר עור בצל"), כדי שנוכל להקליד עשרים עותקים בבת אחת, אך בהמשך ר' בנצ'ע הביא לנו מכונת שכפול "גסטטר" כדי שנוכל להכין העתקי "סטנסיל" של השיחות. לאחר מכן, היינו שולחים עותקים לאנשים שונים בישראל ובאנגליה, וכן מפיצים אותם בכל בתי הכנסת בקראון הייטס. קראנו להם "הנחות התמימים" - שיחות הרבי כפי שתומללו ["הונחו על הכתב"] בידי תלמידי ישיבת "תומכי תמימים".

בשנת תשכ"ז (1967), לאחר כמה שנים שבהן עסקתי ב"הנחות", נכנסתי אל הרבי ליחידות. תלמידי הישיבה היו רשאים להיכנס אל הרבי ליחידות פעם בשנה, לרגל יום הולדתם, אף שהפעם נכנסתי מעט לאחר שמלאו לי תשע עשרה שנה.

ברובה, הייתה זו יחידות רגילה. לפני שנכנסתי לחדר הרבי הכנתי פתק שבו ביקשתי את ברכתיו של הרבי, ובמיוחד, בקשה להצלחה בלימודי.

הרבי הגיב לפתק והדגיש שהדרך להצלחה בלימוד היא על ידי הלימוד בחברותא, ולא לבד. הוא הסביר את היתרונות שבלמוד עם חברותא: ראשית, כאשר מישהו מצפה ללמוד איתך, אתה חש מחויבות ואחריות רבה יותר להיות נוכח. בנוסף, כאשר יש אדם נוסף שעמו אפשר לדון בנושא הנלמד, הכול הופך להיות ברור יותר. הרבי ציטט הסבר המובא בתורת החסידות, ולפיו הדיבור מתאפיין בכוח מיוחד של גילוי והבהרה. לבסוף, העניק לי הרבי ברכה לרגל יום הולדתי.

עד לאותו רגע, דיבר הרבי בסגנון שהיה מוכר לי מפעמים קודמות שהייתי ביחידות. אך לפתע הוא נשען לאחור בכיסאו, ותוך כדי אחיזת העיפרון בידו, הוא החל לשאול אותי שאלות בנוגע ל"הנחות". זה היה משהו שונה: כאילו שהיחידות הסתיימה, וכעת אנו מנהלים שיחה.

"כיצד אתה בונה את השיחות?", שאל הרבי, כשכוונתו ל"הנחות".

Jem
תמונות איכות של הרבי
 לחודש בלבד **מבצע מיוחד מחירי הזכויות**
 הנחה עד 48%
 אולי תמונות מארכיון JEM בולל הרגעים האישיים שלכם עם הרבי התמונה באה עם 4 ספייטורים המלאי
 עד גמר המלאי
 פרטים 03-3083554 | photos.jemedia.org/home

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
 ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

היה לי קשה מאוד לשוחח בפני הרבי, אך נשאלתי שאלה, אז עניתי. בהמשך שאל הרבי מתי אני כותב אותן, האם יש מי שמסייע לי, וכן הלאה. סיפרתי לו כיצד אני יושב וכותב בזמן החזרה, ועל החברים שעבדו עמי על "הנחות".

"מאחר שאתה מעורב בכתיבת השיחות", הציע הרבי, "תוכל לסייע גם בזכירת תוכן השיחות במהלך ההתוועדות, ולהשתתף בתהליך השחזור שלהן לאחר מכן, במהלך ה'חזרה'". למעשה, זמן קצר לאחר אותה יחידות, החל הרב יואל כהן להזמין אותי לביתו בשבתות אחר הצהריים בכל פעם שהתקיימה התוועדות, וכל הדרך אל הבית, וכן במהלך סעודת השבת - היינו חוזרים יחד על תוכן השיחות שאמר הרבי.

לבסוף העניק לי הרבי ברכה יפהפיה להצלחה בעבודתי זו, וכן בלימוד התורה בכלל, והיחידות הסתיימה.

ככמה הזדמנויות הביע הרבי את תסכולו מכך שאנשים אינם מתייחסים לשיחות התורניות שהוא מוסר במהלך ההתוועדות ברצינות המתבקשת. "השקעתי בכך לילה שלם!" זעק פעם הרבי בטרוניה גלויה ונוקבת. לעומת זאת, כאשר השתדלנו כמיטב יכולתנו לנסח ולרשום את תוכן דבריו, ולהפיץ את תורתו במידה נרחבת, הוא הביע את הערכתו העמוקה.

מאז אותה יחידות חשתי שהרבי מרוצה מאוד מה"הנחות", ומכך שיש אנשים שלומדים אותן. ידיעה זו העניקה לי עונג מיוחד בעבודתי, והמריצה אותי להמשיך בה ביתר שאת.

הרב אברהם גרליצקי משמש מזה למעלה מיוכל שנים כר"מ ומגיד שיעור בישיבת "אוהלי תורה" בקראון הייטס, והוא מחברם של שלושת כרכי הסדרה "ימות המשיח בהלכה". הוא רואיין בחודש טבת תשפ"ו (2026).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשי"ד (1954) — במכתב לרב חנוך גליצנשטיין, שהוציא לאור בסדרת "ספר התולדות" כרכים הסוקרים את חייהם וקורותיהם של הבעל שם טוב, המגיד ממעזריטש ואדמו"ר הזקן, מעודדו הרבי להמשיך בכתיבת ספרי תולדות גם על אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצמח צדק, וכן להוציא לאור מחדש את ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש [אותו ערך הרבי בשנת תש"ז] בתוספת מקורות חדשים שהתפרסמו מאז. הרבי הורה לו להיצמד גם בספרים הבאים בסדרה לאותו סגנון שבו נקט בכרכים הראשונים, כשאת מירב החומר הוא שואב מתוך שיחותיו של אדמו"ר הריי"צ. הרבי גם מודיעו שבקרוב צפויים לצאת לאור כרכים חדשים מספרי שיחותיו של אדמו"ר הריי"צ, אשר יכילו מידע רלוונטי! כ"ט בסיון